

ημ. ταύτην πβ. 'Ησιόδ., "Εργ., 361 «εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο | καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο» καὶ Πλάτ., Κρατύλ., 428α «εἰ καὶ τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖη, προὔργου εἶναι». Κουτσίον κουτσίον | γεμίζ-ζει τὸ σατσίον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μεγίστ. Η σημ. καὶ Βυζαντ., ἰδ. Μιχ. Γλυκ., Στίχοι γραμματ., στ. 83 (ἐκδ. E. Legrand, Biblioth. 1, σ. 24) «κουκκὶν κουκκὶν σωρευθῆ, τὸ μὲν νὰ γεμίση». Λουμβούριν δὲ λουμβούριν | -γεμίζ-ζει τὸ σακ-κουλ-λι (λουμβούριν=θέρμος, λούρινον συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νίσυρ. Κλωνὶ κλωνὶ φαρούλι, | γιομίζει τὸ σακκούλι (κλωνὶ κλωνὶ = ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνών. τῇ προηγουμένῃ) 'Οθων. Γ' λιά γ' λιά, | γιου-ζή ή γ' λιά (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Στερελλ. ('Αράχ.) τάλια στάλια, | γεμίζ ή τσουβάλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. (Κάρυστ.) 'Η παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ. "Α δὲ γιομίση τὸ ξεστί, πῶς θὰν τὸ πῆς γιομάτο; (ξεστί=μέτρον ὑγρῶν δὲν ἀποδίδεται ἀξία εἰς τὰς ὑποσχέσεις, ὅταν δὲν ἐκτελῶνται, καὶ βέβαιον θεωρεῖται τὸ κτῆμα, μόνον ἂν κατέχωμεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας μας) 'Ιόνιοι Νῆσ.—Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 510. Δὲν ἐδιόβηκα ἀπὸ σκύλλους, κ' ἐγίόμισα τσιπούρια (ἐπὶ τῶν ἄνευ αἰτίας ὑφισταμένων ζημιῶν ἢ πάθημα) Κεφαλλ. "Αν κ' ἐλαλήσης, τὸ κιλὸ κ' ἐγεμίει (ἂν δὲν ἀπαιτήσης τὸ δίκαιόν σου, δὲν τὸ ἐπιτυγχάνεις) 'Ινέπ. Βρέξ', χιονίζ', | καραβάνα γιουμίζ' (ὁ ἔχων τὰ μέσα πρὸς τὸ ζῆν ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς καιρικὰς συνθήκας) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Βρέξ', χιονίζ', | καρδάρα θὰ γιμίδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θεσσ. (Σταυρ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Κόλος καθιζόμενος, ἀρδάχτι γεμισμένο (ὁ μετ' ἐπιμονῆς ἐργαζόμενος ἔχει μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν) Κρήτ. || Γνωμ.

Σὰ δὲ Χριστούγεννα στεγνὰ καὶ Φῶτα χιονισμένα καὶ Λαβριά βρεχούμενη, τ' ἀδάρια γιομισμένα (ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω καιρικὰς συνθήκας εὐνοεῖται ἡ παραγωγή τῶν σιτηρῶν) Λευκ.

Χαρά 'ς τὰ Γέννα τὰ στεγνά, τὰ Φῶτα χιονισμένα καὶ τὴ Λαμπρὴ βρεχούμενη, τ' ἀμπάρια γιομισμένα (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Κόρινθ.)

Τὰ Φῶτα νὰ 'ναι φωτερά, τὰ Γέννα χιονισμένα καὶ ἡ Λαβρὴ βρεχούμενη, τ' ἀδάρια γιομισμένα (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Οἷτυλ.)

'Η Λαβρὴ καλοβρεμένη, | ἡ κοφίνα γεμισμένη (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) || "Ασμ.

Τὸν λόγον δὲν ἐπόσωσε τσ' ἡ συντυχία ἐκράτει, γεμίν-νει ἡ ἄμμουδο παν-νιὰ τσ' ἡ θάλασσα καράβια Χίος (Πυργ.)

"Αμε, σκλάβε μου, 'ς τὸ καλὸ καὶ 'ς τὴν γαλὴν δὴν ὦρα τῶι νὰ γεμίντζ' ἡ στράτα σου τριαντάφυλ-λὰ τῶι ῥόδα Λέρ.

'Ξήντα καράβια βούλιαξαν καὶ τοὺς ἐπῆρε μέσα, γιόμισ' ἡ θάλασσα παννιὰ κ' οἱ-γ-ἄκρες παλληκάρια "Ηπ. (Κόνιτσ.)

Τὸ στόμα του αἶμα γιόμισε, τ' ἀχείλι του φαρμάκι Πελοπν. ('Ολυμπ.) — Ποίημ.

Μοῦ γιόμισ' ὁ οὐρανίσκος γλῦκα κι ὥς τὴ ματιά σου ξαναβρῆκα, ὅλο μου τὸ αἶμα ἦταν βοῆ

Α. Σικελιαν., ἐν 'Ανθολ. Η. 'Αποστολίδ., 401. 2) Συμπληροῦμαι, ὀλοκληροῦμαι Θράκ. (Αἶν.) Προπ. ('Αρτάκ.): Κατόπ' πὲ πὲδ' g' ἔξ' μέρες γιόμ'σανα οἱ δώδεκα μέρες πὸν ζήτ'σενά ἐ γιαιτρόσοφος 'Αρτάκ. 'Υπόφωρα πουλύ, ὅσου νὰ γεμίς' γι τὰ τρία χρόνια Αἶν. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ Κ. Δαπόντε, Κῆπ. Χαρίτ. II, στ. 15 (ἐκδ. E. Legrand, Biblioth. 3, σ. 11) «ἔξ χρόνοι μόλις γέμισαν». 3) Λαμβάνω πλήρη μορφήν ἢ

ἀνάπτυξιν, κυρίως ἐπὶ τῆς σελήνης Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Βιθυν. Θράκ. (Κομοτ. Μαρών.) Κάρπ. ('Ελυμπ.) Καστ. Λῆμν. Μακεδ. ('Αλιστρ. Βόιον Κίτρ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κορινθ. Σαηδόν.) Σίφν. Στερελλ. (Δεσφ.) Τῆν. ('Ιστέρν.) Τσακων. (Μέλαν.) Φοῦρν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γιομίζει τὸ φεγγάρι (γίνεται πανσέληνος) Καστ. Κόκκιν. Κορινθ. Γιόμισ' τοῦ φινγάρ' Βόιον. 'Εέμωσε τὸ φεγγάρι 'Ελυμπ. 'Εγιομίτσε τὸ φεγγάξι Μέλαν. Γιμ'σμένου ἐν' τοῦ φινγάρ' Λῆμν. 'Σ τις δεκατέσσερεις γεμίντζει τὸ φεγγάρι Σίφν. 'Αδειάζ' κι γιμίζ' τοῦ φινγάρ' 'Αλιστρ. || Φρ. Σάβον 'εμίζει τὸ φεγγάρι, νὰ 'εμίζη κ' ἡ φούχτα μου χρυσάφι (εὐχὴ ἐκ προλήψεως, καθ' ἣν, ὅταν ἴδῃ τις διὰ πρώτην φοράν τὴν νέαν σελήνην, λαμβάνει διὰ τῆς χειρὸς χρυσοῦν ἀντικείμενον λέγων τὰ ἀνωτέρω) 'Απύρανθ. "Οπως γιομίζει τὸ φεγγάρι, νὰ γιομίση καὶ ἡ τσέπη μου (εὐχὴ) Βιθυν. Γιμίζ' τοῦ φινγάρ', γιμίζουν κ' οἱ ἀχ' νοὶ (κατὰ τὴν πλησιφαῇ σελήνην οἱ θαλάσσιοι ἐχῖνοι εἶναι πλήρεις φῶν) Μαρών. || "Ασμ.

"Ω, καλῶς τὸ νιὸ φεγγάρι, | δόξα νὰ 'χη πὸν σὲ κάνει ὡς γεμίσεις, νὰ γεμίζω | κι ὡς γυαλίζεις, νὰ γυαλίζω Σῦρ. 4) Καθίσταμαι εὐσαρκος, παχύνομαι 'Αθῆν. 'Αλόνν. Θράκ. (Μαρών.) Κύθηρ. Πελοπν. ('Αράχ. Βερεστ. Οἶν.) Σκόπ. Τσακων. (Μέλαν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: 'Ηρθε καὶ γέμισε, πὸν λές, ἡ Μαρία γίνηκε ὀλάκερη γυναῖκα 'Αθῆν. 'Εγιομίτσε λιγάτσι ἡ Λένη, καὶ ἔρι ἔδαρι (ἐγέμισε, ἐπάχυνε ὀλίγον ἡ 'Ελένη, καλὴ εἶναι τώρα) Μέλαν. 'Φτοῦνος ὁ 'Αράτης σου ἔχει γιομίσει κ' ἔγινε κοτζιάμου βόιδι Βερεστ. Γιμίζ' τοῦ μ'λάρ' 'Αλόνν. Σκόπ. 'Εγιομίσε τὸ ζῶ Οἶν. || Φρ. 'Ως γεμίσεις, νὰ γεμίζω | καὶ νὰ ροδοκοκκινίζω (χαιρετισμὸς πρὸς τὴν σελήνην) Κύθηρ. 5) Γίνομαι κρουστός, ἄδρός, ἐπὶ ὑφάσματος — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Πλύθηκε τὸ παννὶ καὶ γέμισε Λεξ. Δημητρ.

γέμιση ἡ, πολλαχ. γέμ'σ' 'Αλόνν. "Ανδρ. (Κόρθ.) Θεσσ. (Καρποχώρ.) Λῆμν. Μακεδ. (Λιτόχ.) Σκίαθ. Στερελλ. ('Υπάτ.) Ψαρ. γιόμιση Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. "Ηπ. (Δρόπολ.) 'Ιθάκ. Καστ. Μέγαρ. Νάξ. (Φιλότ.) Παξ. Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Αναβρ. 'Αρκαδ. Γαργαλ. Γορτυν. 'Ηλ. Κλειτορ. Κίτ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Παππούλ. Τρίκκ. Χατζ.) Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) — Ι. Βενιζέλ., Παροιμ. 2 163, 224 — Λεξ. Βλαστ. 283 γιόμ'σ' "Ηπ. ('Ιωάνν.) Θράκ. (Τσακίλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αχυρ.) διόμ'σ' Στερελλ. (Τριχων.) 'έμιση Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εκ τοῦ ρ. γεμίζω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Διάφορα παρασκευάσματα ἢ καρυκεύματα, διὰ τῶν ὁποίων παραγεμίζονται ποικίλα ἐδέσματα, ὡς μικρὰ σφάγια, καρποὶ ἢ πλακοῦντες 'Αγαθον. 'Αθῆν. "Ανδρ. Κῶς Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Βάζομε τυρὶ καὶ μυζήθρα μαζί καὶ τὰ ζυμώνομε καὶ βάζομε τὴ γέμιση 'ς τὸ ζυμάρι καὶ τὰ φουρνίζομε 'ς τὸ φούρνο 'Αγαθον. Γιὰ τὴν πίττα βάζομε μιὰ ἀράδα φύλλο καὶ μιὰ ἀράδα γέμιση 'Αθῆν. 'Η γέμιση τῆς γαλλοπούλας - τῆς ντομάτας - τῆς μελιντζάνας αὐτόθ. "Εβαλες πολλὴ γέμιση 'ς τὴς ντομάτες καὶ δὲν ψηθήκανε καλὰ Κορινθ. 'Η γέμιση τοῦ ψητοῦ "Ανδρ. 'Αρμυρὴν δὴν ἦκαμες τὴν-γέμισην δ' ἀρνιοῦ Κῶς. Νόστιμη πού 'ν' ἡ γέμιση τοῦ φουρνιστοῦ σας! (φουρνιστοῦ = ἄμνου ψηθέντος εἰς τὸν φούρνον ἐντὸς πηλίνου δοχείου στεγανῶς κεκλεισμένου) αὐτόθ. Μέσ' 'ς τὴν-γέμιση βάλ-λουσιν τζαὶ πιπέρι-γιά νὰ νοστιμίση αὐτόθ. 'Ε-μιση βάνομε δὲ Μεγάλο Σαββάτο μέσ' 'ς τὸ ρίφι καὶ τ'ς 'Απόκριες μέσ' 'ς τὴ γοιλιά καὶ μέσ' 'ς τὸ δουρὰ τοῦ χοίρου ('ς τὸ δουρὰ= εἰς τὸ παχὺ ἔντερον) 'Απύρανθ. Νηστή-σιμη γέμιση Λεξ. Δημητρ. Συνών. γέμισμα 1β, γέμος 1,

γέμωσι 1. 2) Τὰ πυρομαχικά, τὰ τιθέμενα εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου ἢ εἰς τὴν κάννην τοῦ ὅπλου Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ δουφέκι γιὰ νὰ κροή καλά, πρέπει νὰ δοῦ πιτύχης τὴ γιόμιση Κίτ. Μάν. Συνών. γεμίσι 2, γεμωσι 2. 3) Ἡ περίοδος, καθ' ἣν ἡ σελήνη βαίνει ἀπὸ τῆς νοσηνίας πρὸς τὴν πανσέληνον πολλαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.): Ἡ γιόμιση τοῦ φεγγαριοῦ πολλαχ. Τὸ φεγγάρι εἶναι 'ς τὴ γέμιση Νάξ. (Φιλότ.) 'Σ τὴ γιόμιση θὰ τὰ κόψουμε τὰ ξύλα 'Ιθάκ. 'Σ τὴ γιόμιση τοῦ φεγγαριοῦ νὰ κόψης τὰ κεπαρίσσα Πελοπ. (Γαργαλ.) Τὸ φεγγάρι εἶναι καλὸ καὶ κατάκαλο 'ς τὴ γιόμιση Πελοπ. (Κλειτορ.) Γιὰ νὰ βάλουμε κλωσσα, πρέπ' νὰ 'ρι γιόμ'σ' τ' φεγγαριοῦ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τὰ καπόνια τὰ καπονιάζουν 'ς τ' γιόμ'σ' τ' φεγγαριοῦ (καπόνια = εὐνουχισμένοι ἀλέκτορες) Θράκ. (Τσακίλ.) Μὲ τὴ γέμιση φύτευγε Σίφν. 'Σ τὴν-γέμισην τοῦ φεγγαριοῦ οἱ ἀσινιοὶ 'ναι γεμάτοι χαλιά (ὅταν ἡ σελήνη εἶναι πλησιφαῆς, οἱ ἐχῖνοι τῆς θαλάσσης εἶναι πλήρεις φῶν) Μεγίστ. Τὸ φεγγάρι ἐν τὴ γιόμιση, ἐν τῷ αἵματι τοῦ φεγγαρίου (τὸ φεγγάρι εἶναι εἰς τὴν γέμισιν, εἶναι τριῶν ἡμερῶν) Πραστ. || Φρ. 'Σ τὴ χάσ' κί 'ς τ' γιόμ'σ' (κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Σ τὴ χάσ' κί 'ς τὴ διόμ'σ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Στερελλ. (Τριχων.) Κάθε χάση καὶ γιόμιση (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Παξ. Συνών. φρ. βλ. ἐν λ. γέμος 5, γέμωσι 3, || 'Ἀσμ.

'Σ τὴ γέμιση τοῦ φεγγαριοῦ ἄλλο δεδοὶ δὲ βιάνει, μόν' τῆς ἀγάτης τὸ δεδοὶ ρίξες καὶ κλώνοι κάνει Προπ. (Μαρμαρ.)

Τοῦ φεγγαριοῦ τῇ γέμισης μοιάζει τὸ πρόσωπό σου καὶ σὰ δὲ ῥόδο τοῦ Μαγιοῦ εἶναι τὸ μάγουλό σου Κρήτ. Συνών. γέμισμα 6, γέμος 5, γέμωσι 3, γέμωσιμα 5, δεκαπέντισμα, φέξη. Ἀντίθ. ἀπόχυση 2, λίγος, λίγωση, χάση, χασοφεγγαριά, χασοφεγγιά.

γεμίσι τό, Μεγίστ. γιμίσι Ρόδ. γιμίσι Θράκ. (Μάδυτ.) Πληθ. γεμίσι Ἀνδρ. Κύπρ. Προπ. (Πάνορμ.) Χίος — Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. κόσμ., 137 — Λεξ. Βάιγ. Π. Γενναδ. 934 γεμίσι Πόντ. (Χαλδ.) γεμίσι Καππ. (Ἀνακ.) γεμίσι Ἰων. (Φώκ.) γιμίσι Μακεδ. (Κοζ.) γιμίσι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανδαμάδ.) Μακεδ. γιμίσι γιουμίσι Θράκ. (Αὐδήμ.) Μακεδ. (Βλάστ.) γουμίσι Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *gemisi* = ὁπώρα.

1) Αἱ ὁπῶραι, οἱ καρποὶ ἐνθ' ἂν.: 'Φτὸν τὸ δένδρον 'ἐν γάμνει γιμίσι Ρόδ. 'Σ τοῦ τραπέζ' ἦταν λίγια γιμίσι κί κινούργιον κρασί Ἀδριανούπ. Τοῦ καλονκαίρ' πορίβγιντου μὴ τὰ γιμίσι (τὸ καλονκαίρι ἐπερνοῦσε, ἐτρέφετο μὲ τὰ φρούτα) Ἀγιάσ. Κ' βανιῶδιν τὰ γιμίσι μὴ τὰ γουμάρια τσι γιμώζιν τ' ἀρχοντ' καὶ τὰ σπιτ' καὶ ἀπ' οὐλα Μανδαμάδ. Καλονξόδιαστα νὰ 'ρι τὰ γιμίσι δουν αὐτόθ. Καλὰ γιμίσι εἶχι θήμια 'ς τὸν παζάρ' Σέρρ. Βάλλιδκαν μέσα γεμίσι καὶ στέλλιδικά da 'ς τὰ σεμαδεμένα (ἐθετον μέσα ξηρούς καρπούς καὶ τοὺς ἐστελλον εἰς τοὺς ἀρραβωνιασμένους) Ἀνακ. Παίρ'ν' λουγιῶ λουγιῶ γιμίσι Κομοτ. Ἀρχὴ ἀρχή, ὄντα θὰ βγοῦν γουμίσι Ἀδριανούπ. Τώρα πιά δὲν ἔχει 'σοδεία, δὲν ἔχει τρύγο ...οὐδὲ νὰ μαζέψῃ τὰ φρούτα τῆς, τὰ γεμίσι Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἂν. || Γνωμ. Τσιρός ὁμους οὐρ'μάζ' κάθα πρᾶμα, σὰ δὰ γιμίσι (ὁ καιρὸς ὁμῶς ὠριμάζει κάθε πρᾶγμα, ὅπως τὰ φρούτα) Ἀγιάσ. Συνών. γεμισικός 2. 2) Φαγώσιμα εἶδη καὶ ἄλλα δῶρα, προσφερόμενα κατὰ τὸν γάμον ἢ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ξενιτείας ἐπάνοδόν τινος Μακεδ. (Βλάστ.): 'Σ τοὺν τρανὸ τοῦ χουρὸ π'γαίνουν μὴ τὰ γιου-

μίσι. 3) Καρποὶ ἢ γλυκύσματα, τὰ ὅποια τοποθετοῦνται εἰς τὰ κόλλυβα Μακεδ. (Κοζ.)

γεμισικός ἐπίθ. ἀμάρτ. γεμ'σ'κός Θράκ. (Σκεπαστ.) Οὐδ. γιμισικό Ρόδ.

'Εκ τοῦ οὐς. γεμίσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

1) Καρποφόρος Θράκ. (Σκεπαστ.): Γεμ'σ'κὸ δέντρο. 2) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐς., ἡ ὁπώρα, τὸ φρούτον Ρόδ. Συνών. γεμίσι 1.

γέμισμα τό, γέμισμαν Κύπρ. Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν.) γέμισμα σύνθη. γέμισμα Μακεδ. (Ἀλίστρ.) γέμισμα Ἦπ. (Παλάσ.) γέμισμα Θράκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) γιόμισμα Ζάκ. Παξ. Πελοπ. (Γαργαλ. Λακων. Μάν.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.) Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιόμισμα Ἦπ. (Κόνιτς.) Θεσσ. Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) ἔμισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐς. γέμισμα. Ἰδ. Ἡσύχ. «γέμος γέμισμα, πλήρωμα».

1) Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γεμίζειν, ἡ πλήρωσις σύνθη. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Τὸ γέμισμα τῆς στάμνας. Τὸ γέμισμα τῆς μπαταρίας (ἡ ηλεκτρικὴ φόρτισις) σύνθη. Τὸ γέμισμα τοῦ κρεββαδικοῦ (ἡ κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν γάμων πλήρωσις τοῦ στρώματος τῆς νύμφης δι' ἐρίων τῇ συνοδείᾳ ἁσμάτων καὶ μουσικῶν ὀργάνων) Κύπρ. Τσι γιόμισμα 'ν' ἔγκει' π' ἔσ' ποῖα τὸν ἄδτε! (τί γέμισμα εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνεις εἰς τὸ ἀδράχτι!) Μέλαν. Ἡφαέ με καὶ τὸ ἔμισμα δῶ φλασκίω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 'Σ τὸ γιόμισμα τοῦ δουφεκιοῦ κανονίζω τὰ βαροντόσκαγα μὲ τὴ σούμα (σούμα = κάλυξ πρὸς μέτρησιν τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν σκαγίων) Πελοπ. (Γαργαλ.) Τὸ γέμισμα τοῦ κατσικιοῦ (ἡ τοποθέτησις καρυκευμάτων εἰς τὸ κοῖλον τοῦ σώματος τοῦ ψηνομένου ἐριφίου) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Συνών. γεμισμός, γέμωσιμα 1, γεμωσμός. β) Πᾶν ὅ, τι θέτει τις πρὸς γέμισιν κοίλου ἀντικειμένου πολλαχ.: Δὲν τοὺς πέτυχε 'ς τὸ γέμισμα τοὺς ντολμαδες Ἀθῆν. Θὰ βάλω μαλλιά 'ς τὸ στῶμα γιὰ γέμισμα αὐτόθ. Δῶσε μου λίγο ἀπὸ τὸ γέμισμα τῆς γαλλοπούλας αὐτόθ. Τὸ γέμισμα τῆς κόττας Χίος (Βροντ.) Συνών. γέμιση 1, γέμος 2, γέμωσι 2. 2) Τὸ πυκνὸν μέρος τοῦ κεντήματος τῆς δαντέλας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Οἱ *da-déles* εἶν' ὅλο ἀρῶπες καὶ ἔμισματα. Μεστὰ θὰ τὰ κάνης τὰ ἔμισματα. Συνών. γέμωσιμα 2. β) Ἡ διὰ νήματος ἐπικάλυψις τοῦ κενοῦ μέρους σχημάτων κεντήματος γενομένου ἐπὶ ὑφάσματος Ἀθῆν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Τὸ δεύτερον σκάλισμα τοῦ καπνοῦ, καθ' ὃ γίνεται ἐπισώρευσις χώματος εἰς τὴν ρίζαν τοῦ φυτοῦ Μακεδ. (Ἀλίστρ. Βόιον): Νὰ ξανατσαπίσουμε τοῦ φ'δάβ', νὰ κάνουμε τοῦ γιόμ'σμα Βόιον. Συνών. γέμωσιμα 3 παράχωμα, τσάπισμα. 4) Τὸ παχύτερον μέρος τοῦ σαρκίου (καλύμματος κεφαλῆς), τὸ ὅποιον εἶναι ἀμέσως μετὰ τὸν γῦρον τοῦ ὑφάσματος τὸν περιθέοντα τὴν κεφαλὴν Χίος. 5) Δίστιχον μετὰξὺ δύο μεγαλυτέρων ἁσμάτων ἀδόμενον ὑπὸ τῶν συνδαιτυμόνων, καθ' ὃν χρόνον παρακάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν Γ. Βλαχογιάν., Ν. Ἔστ. 24 (1938), 36. 6) Γέμιση 3, ὁ ἰδ. Ἦπ. (Κόνιτς. Παλάσ.) Πελοπ. (Λακων.) Τῆλ. — Λεξ. Δημητρ.: 'Σ τὸ γέμισμα τοῦ φεγγαρίου κλαδεύουν Παλάσ. 'Σ τὸ γιόμ'σμα τοῦ φεγγαριοῦ Κόνιτς.

γεμισματάκι τό, Ἀθῆν. ἔμισματάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γέμισμα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν γέμισμα χώρου ὑφάσματος διὰ νήματος κατὰ τὸ κέντημα: Μὰ κὼδεύεις τῆς τῇ γλῶσσα τῆς *dadélas*; — Δυὸ τριὰ ἔμισματάκι θέλει ἀκόμα.

